

laskerne; thi Enhver, som kjender Forholdene baade i Byerne og andre Stæder, veed, at det Dieblit kommer, hvor selv den hæderligste og stræbsomste Arbejder siger Stop, og hvor det brister for ham, hvor der maa en hjælpende Haand til, for at han kan vedblive at være i Sygekassen og i andre Selvhjælpsforeninger. Derfor forekommer det mig for det Første, at dette Forslag ingenlunde kan siges at overflødiggjøre Sygekasseloven, og at ogsaa det Forslag om Hjælpekasser, som jeg ikke kan undlade at berøre i Forbindelse med dette Forslag her, kommer til at staa som et smukt og godt Supplement til Sygekasseloven, idet der derved kan gives den hjælpende Haand, som sætter en Mand i Stand til at blive i sin Sygekasse, selv om Arbejdsløshed kommer til. — Jeg kan ikke indrømme de ærede Medlemmer for Københavns 5te Valgkreds (P. Holm) og for Kolding (Berg), at første og anden Paragraf af det oprindelige Lovforslag ere saa nødvendige, naar vi faae en ordentlig Hjælpekasselov. Det forekommer mig, at alle berettigede Krav ville kunne fyldestgøres derigennem. Men hvad der staar mig fuldkommen klart, det er, at disse Forslag, og da navnlig § 2, vil være saa indgribende i den almindelige Organisation af Fattigvæsenet her i Landet, at der ikke er Spor af Udset til at faae Forslaget igjennem, naar disse Paragrafer skulle slæbes med. Jeg kan ikke sige Andet, det gjentager jeg, end at Hovedsagen er, at faae Noget ført igjennem, og jeg erklærer mig bestemt uenig med det ærede Medlem for Kolding, naar han udtalte — jeg veed ikke, om jeg citerer det ganske ordret — at gode Beslutninger, som ikke blive til Love, ere bedre end affumpede Love. Det ærede Medlem mente, at gode Beslutninger vilde trænge bedre ud og have mere vækkende Betydning ude omkring i Landet, medens „affumpede Love“ ikke havde Stort at sige. Jeg vil, skjøndt det er noget vulgært, sige, at et levende Uffel er bedre end en død Love. Vi maa huske paa, at naar vi staa her som Lovgivere, da vil et Forslag, om hvilket man omtrent med Sikkerhed kan vide, at det ikke kan gennemføres, om det saa er aldrig saa kjønt og ideelt berettiget, være som den døde Love; men kunne vi faae blot en lille virkelig Forbedring igjennem, saa er det hundrede Gange bedre end de store Principer, som vi nu ligge her og bage med Nar ud og Nar ind eller snarere i Martier, i det Håab, at Tiderne skulle blive bedre, og de nok en Gang skulle gaa igjennem, naar vi faae et andet Landssting og en anden Regjering. Er der nogen Ting, som efter

min Mening — jeg slyer ikke at udtale det — har virket skadelig paa den politiske Udvikling, saa er det dette. Efter min Mening er det de smaa Skridt, vi skulle ind paa. Det er nu en Gang Udviklingens Naar i Verden; vi forandre dem ikke. Hvis vi vedblivende ville styde de opnaaelige Goder fra os for de store, evige Principers Skyld, saa ville vi blive staaende, hvor vi ere, saa ville vi forsumpe, saa komme vi ingen Begne. Min Fortid som Rigsdagsmand er ikke lang, men jeg vil henvende mig til de Herrer, som have en længere Erfaring; have de seet noget Andet, end at Tiderne blive værre og værre, og at Betingelserne for at føre det igjennem, vi alle anse for sandt og rigtigt, blive ringere og ringere? Det er den Erfaring, jeg har gjort, og jeg tror ikke, der er synderlig Udset til, at den vil vise sig forkert i den nærmeste Fremtid. Lad os lempe igjennem, hvad vi kunne faae, saa skabe vi et fast Grundlag, hvorpaa den offentlige Mening kan bygge. Jeg tror i Modsetning til det ærede Medlem fra Kolding, at der ligger mere tilskyndende og befrugtende for den offentlige Mening og den naturlige Udvikling her i Landet selv i en lille Sten, der bliver lagt til Lovgivningsbygningen, i Retning af at forbedre Samfundsordningen, end i de store Principer, som atter og atter gaa igjen, og som til sidst miste deres Klang og tabe deres Indflydelse paa Gemytterne, fordi man faar Fornemmelser af, at det er kun Ord og der kommer ikke mere ud deraf. — Med Hensyn til flere af de Ting, som det ærede Medlem fra Kolding sagde, anerkjender jeg, at der er overordentlig meget Berettiget i hans Henstilling om at ombytte „Overøvrigheden“ med „Amtsraadet“. Jeg er meget villig til at tage Hensyn dertil. Det forekommer mig, at det ærede Medlem talte om (hvis jeg ikke forstod ham forkert) at han havde læst i Betænkningen en Sammenligning med Wresopreislning (Berg: Kei!) I hvert Fald vil jeg fralægge mig nøgensinde at ville have draget den Sammenligning. Jeg har sammenlignet det med Wageskabshindring og ikke med Wresopreislning. Jeg forstod saa godt, da det ærede Medlem sagde: Er det en Forbrydelse at være fattig? Hvorfor skulde vi ikke kunne give den Fattige, som er kommet tilbage uden egen Skyld, fri for alt Tryk fra offentlig Side. Sa ganske vist; sikkerlig skulde vi kunne det; men ogsaa her rejser sig det Spørgsmaal for os i denne Sammenhæng paa det Stadium, hvortil Loven nu er naaet: Hvormeget kunne vi opnaa? Vi hørte nu, at der var en Mulighed. — saaledes forstod